

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 5. 2012, čj. LOJ/1827/2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, čj. 8 A 106/2012 – 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2012, čj. LOJ/1827/2012, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 300 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Odvysíláním pořadu Expozitura (4), podtitul Sedmý den, dne 28. 9. 2011 ve 20:00 hodin na programu NOVA žalobkyně porušila povinnost nezařazovat do vysílání v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 15. 11. 2012, čj. 8 A 106/2012 – 56, zamítl. Rozsudek městského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

4. Městský soud podle stěžovatelky pochybil, pokud neshledal nezákonnost rozhodnutí žalované způsobenou chybějícím odkazem na § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání ve výroku (§ 68 odst. 2 správního řádu).

5. Dále stěžovatelka namítla, že žalovaná nesplnila podmínku předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Jednání popsána žalovanou v předchozích rozhodnutích o uložení pokuty nevykazovala ve všech podstatných rysech znaky jako jednání, za které byla stěžovatelce uložena sankce v posuzované věci.

6. Čas vysílání pořadu (ve večerních hodinách od 20:00 hod.), stejně jako zasazení vytýkaných scén do kontextu celého pořadu mají podle stěžovatelky vliv na naplnění materiální stránky správního deliktu. Pořad jako celek ani jeho jednotlivé scény nebyly způsobilé ohrozit vývoj dětí a mladistvých, zejména s ohledem na počet závadných scén, délku jejich trvání, vyznění těchto scén v kontextu děje a vysílání pořadu ve večerních hodinách. Podle stěžovatelky nebyla naplněna materiální stránka vytčeného deliktu.

7. Městský soud nevypořádal správně námitku týkající se znaleckého posudku. Žalovaná měla připustit důkaz znaleckým posudkem navrhovaný stěžovatelkou, pokud sama považovala za nutné opatřit znalecký posudek a zohlednila jeho závěry v napadeném rozhodnutí. Žalovaná netvrdila, že by MUDr. Uzel neměl kvalifikaci související s předmětem řízení, ale odmítla navrhovaný důkaz s tím, že by jeho připuštěním mohlo dojít k nedůvodným obstrukcím ve vztahu k plynutí subjektivní prekluzivní lhůty. Stěžovatelka považovala toto tvrzení za neopodstatněné zejména s ohledem na dobu trvání správního řízení.

8. Dále městský soud pochybil, pokud neshledal vadu správního řízení spočívající v porušení § 34 odst. 2 a § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaná měla doručit vyrozumění o ukončení dokazování zástupci stěžovatelky, nikoliv stěžovatelce samotné. Tímto pochybením žalovaná znemožnila stěžovatelce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

9. Stěžovatelka vytkla městskému soudu také nesprávné vypořádání námítky týkající se odůvodnění výše pokuty. Žalovaná nedostatečně zhodnotila zákonná kritéria pro stanovení výše pokuty a nezohlednila faktickou sledovanost předmětného pořadu či programu NOVA, pokud zasažení divácké veřejnosti odvodila pouze z celoplošnosti vysílání. Uvedla pouze, že za rozhodná kritéria považuje závažnost věci a míru zavinění, aniž by je blíže upřesnila.

10. Závěrem stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud neobjasnil, proč zaujal jiný právní názor než Nejvyšší správní soud, jehož judikaturu stěžovatelka zmínila v první a třetí žalobní námitce. Městský soud se nevypořádal ani s námitkou, že žalovaná obecně hodnotila postavení stěžovatelky jako subjektu působícího na mediálním trhu, nikoliv pouze zasažení divácké veřejnosti konkrétním pořadem. Konečně městský soud zaujal odlišný názor k námitce vady výroku než jiný jeho senát v rozsudku ze dne 15. 10. 2012, čj. 3 A 77/2012 – 54. Ani tento postup soud neodůvodnil.

IV.

11. Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že vizuální rozdělení výroku sloužící výhradně pro přehlednost nemohlo založit nezákonnost správního rozhodnutí jako celku, ani zasáhnout práva stěžovatelky. Dále byla žalovaná přesvědčena, že stěžovatelka naplnila materiální stránku deliktu. V kasační stížnosti stěžovatelka vyjádřila pouhý nesouhlas s názory soudu a vznesla námitku, že rodiče nemají umožnit dětem sledování televize od 20:00 hodin. Stěžovatelka neuvedla ani žádné konkrétní námitky, které by prokazovaly, že se městský soud mýlil při hodnocení podmínky podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání.

12. Dále žalovaná zdůraznila, že nemá zákonnou povinnost pořizovat odborné posudky. V posuzované věci postupovala nadstandardně, neboť byly vypracovány dva odborné posudky. Pokud by žalovaná přistoupila na vypracování třetího posudku, lze předpokládat, že by stěžovatelka požadovala ještě i čtvrtý a pátý.

13. Žalovaná připustila, že nedoručení oznámení o ukončení dokazování zástupci stěžovatelky představovalo procesní vadu. Tato vada však nedosahovala takového významu, aby sama o sobě způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z oznámení o ukončení dokazování je zřejmé, že ve správním řízení nedošlo k pořízení nových podkladů, ke kterým by se stěžovatelka ještě nevyjádřila. Ve vztahu ke zbývajícím námitkám žalovaná odkázala na své rozhodnutí a napadený rozsudek.

V.1

14. Nejvyšší správní soud se při předběžném posouzení kasační stížnosti zabýval otázkou, zda v posuzované věci byla naplněna podmínka stanovená v § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Osmý senát posuzoval obdobnou námitku již ve věci sp. zn. 8 As 85/2012, přičemž z důvodu existence rozporné judikatury předložil podle § 17 s. ř. s. rozšířenému senátu otázku, jaká konkrétní kritéria musí splnit upozornění vydané žalovanou, aby mohlo být podkladem pro uložení sankce za navazující jednání (usnesení ze dne 8. 2. 2013, čj. 8 As 85/2012 – 47).

15. Výsledek řízení před rozšířeným senátem byl podstatný i pro rozhodnutí nyní posuzované věci, soud proto přerušil řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. usnesením ze dne 16. 7. 2013, čj. 8 As 141/2012 – 39.

16. Rozšířený senát rozhodl usnesením ze dne 14. 7. 2014, čj. 8 As 85/2012 – 88.

17. V posuzované věci vyvstala dále otázka, zda napadené správní rozhodnutí odpovídalo požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu, neobsahoval-li jeho výrok odkaz na § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, podle kterého žalovaná uložila stěžovateli pokutu. Tento odkaz byl uveden pouze v „záhlaví“ napadeného rozhodnutí. Osmý senát zaujal k této otázce odlišný postoj od dosavadní judikatury, proto předložil věc k posouzení rozšířenému senátu podle § 17 s. ř. s. (usnesení ze dne 13. 10. 2014, čj. 8 As 141/2012 – 47).

18. Rozšířený senát rozhodl usnesením ze dne 14. 7. 2015, čj. 8 As 141/2012 – 57, a vrátil věc osmému senátu k rozhodnutí ve věci samé.

V.2

19. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

20. Kasační stížnost není důvodná.

Předchozí upozornění

21. Rozšířený senát v usnesení čj. 8 As 85/2012 – 88 uzavřel, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání je způsobilým podkladem pro uložení sankce za následná porušení zákona, pokud je s ohledem na obsah upozornění zřejmé, že následné porušení je svými skutkovými okolnostmi typově obdobné tomu, na jehož závadnost již byl provozovatel upozorněn, a je i shodně právně kvalifikováno. Rozšířený senát připustil, že tento výklad může vést v některých hraničních případech k obtížím při posouzení, zda je určité porušení zákona „kryto“ předchozím upozorněním v obdobné věci. Při jejich řešení je namístě celkový pohled na povahu pořadu, na účel jeho vysílání a na porušení povinnosti. Na plné odůvodnění předmětného usnesení soud pro stručnost plně odkazuje.

22. V nyní posuzované věci byla podle žalované podmínka předchozího upozornění naplněna uložením sankcí za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání odvysíláním pořadů: (1) Hlava v oblacích (rozhodnutí ze dne 2. 6. 2009, čj. hol/4803/09), který obsahoval scény násilí a sexu, a (2) Kriminálka New York II-1 (rozhodnutí ze dne 4. 8. 2010, čj. BUR/3893/2010), který obsahoval výjevy násilí a realistické až naturalistické záběry zkoumání mrtvých těl a jejich částí. V obou případech se jednalo o scény způsobilé ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých.

23. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že uvedenými rozhodnutími byla naplněna podmínka předchozího upozornění na porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Skutkové okolnosti těchto případů byly obdobné jako v nyní posuzované věci – stěžovatelka odvysílala v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady obsahující scény, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých (zejm. realistické až naturalistické zpracování násilných scén, mučení a utrpení obětí). Obdobná byla i povaha pořadů – v nyní posuzované věci se jednalo o jeden z dílů kriminálního seriálu, v předchozích rozhodnutích byly předmětem posouzení rovněž díly kriminálního seriálu (Kriminálka New York II) a film, resp. thriller (Hlava v oblacích). Popsaná jednání porušovala shodnou právní povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Nyní vytýkané jednání je obsahově podřaditelné pod vymezení porušení povinnosti

obsažené v upozornění, které bylo v minulosti ve vztahu ke stěžovateli vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu čj. 8 As 85/2012 – 88, odst. 34).

24. Podmínky účinnosti předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání byly proto v posuzované věci naplněny. Stěžovatelka na základě předchozích rozhodnutí o uložení sankce musela vědět, jaká jednání žalovaná považuje za závadná, a že odvysíláním pořadu obsahujícího násilné scény obdobné těm, na jejichž závadnost již byla upozorněna, v době od 6:00 do 22:00 hodin porušuje svoji zákonnou povinnost a dopouští se deliktního jednání.

Náležitosti výroku podle § 68 odst. 2 správního řádu

25. Rozšířený senát v usnesení čj. 8 As 141/2012 – 57 uzavřel, že povinnost správního orgánu uvést ve výrokové části rozhodnutí ustanovení právního předpisu, podle něhož rozhodl (§ 68 odst. 2 správního řádu), je splněna i tehdy, pokud je příslušné ustanovení právního předpisu uvedeno v tzv. návěti (záhlaví) rozhodnutí, které je třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí. Na plné odůvodnění tohoto usnesení soud pro stručnost plně odkazuje.

26. Rozhodnutí žalované vyhovuje požadavkům stanoveným rozšířeným senátem. Uvedení rozhodných ustanovení zákona o vysílání v záhlaví, které tvořilo výrokovou část napadeného rozhodnutí, nezpůsobilo nezákonnost rozhodnutí jako celku a nevedlo k jeho nesrozumitelnosti nebo nepřezkoumatelnosti. Z předmětného rozhodnutí je naopak jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět správního řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení.

Čas vysílání pořadu, hodnocení pořadu

27. Povinnost provozovatele vysílání stanovená v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání se vztahuje na celou dobu od 6:00 do 22:00 hodin, aniž by zákon rozlišoval v rámci této doby jednotlivé časové úseky, které by ohrožovaly chráněnou skupinu diváků s větší či menší intenzitou.

28. Časové hledisko může za určitých skutkových okolností hrát roli z hlediska naplnění materiální stránky správního deliktu. Tento závěr ostatně Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 3. 2011, čj. 8 As 79/2010 – 84, jehož se stěžovatelka dovolávala v žalobě. Skutkové okolnosti citovaného rozsudku však byly odlišné od nyní posuzované věci. Tehdy byl sporný pořad odvysílán krátce před desátou hodinou večerní (od 21:20 hodin), soud proto přisvědčil stěžovateli, že časové hledisko mohlo mít vliv na posouzení materiální stránky deliktu.

29. V nyní posuzované věci byl pořad odvysílán od 20:00 hodin, tj. v čase, který není natolik blízký desáté hodině večerní, aby snižoval společenskou nebezpečnost předmětného jednání. V tomto čase děti a mladiství mohou být u televizních obrazovek. Čas vysílání posuzovaného pořadu proto neměl v kontextu nyní řešené věci vliv na závěr o naplnění znaků předmětného deliktu (obdobně srov. rozsudky ze dne 28. 12. 2011, čj. 8 As 80/2011 – 82).

30. Soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž jednotlivé scény pořadu nebyly způsobilé ohrozit vývoj dětí a mladistvých, pokud by byly posuzovány v celkovém kontextu.

Stěžovatelka omezila tuto námitku na prostý nesouhlas se žalovaným a městským soudem, v kasační stížnosti však nenabídla žádné argumenty, kterými by jejich závěry účinně vyvrátila. Skutečnost, že se stěžovatelka s důvody jejich rozhodnutí neztotožňuje, ovšem neznamená, že tyto důvody nejsou dostatečné pro závěr, k němuž žalovaná a posléze městský soud dospěly.

31. Jakkoliv mohlo být hodnocení závadnosti scén v rámci celkového kontextu pořadu městským soudem podrobnější, z hlediska přezkoumatelnosti ještě obstálo. Rozhodnutí žalované podrobně a přesvědčivě popsalo jednotlivé problematické scény a logicky vysvětlilo, v čem spočívá jejich závadnost, přičemž stěžovatelka v žalobě neuplatnila námitky, jimiž by se žalovaná nezabývala. Za této situace bylo přípustné, aby si městský soud osvojil závěry žalované se souhlasnou poznámkou (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Opětovný podrobný popis jednotlivých scén a jejich závadnosti by nepřispěl k přesvědčivosti a srozumitelnosti napadeného rozsudku.

32. Předmětný pořad obsahoval řadu nevhodných scén (zejm. realistické ztvárnění násilí, mučení a utrpení), které nepochybně byly i v kontextu celého děje pořadu způsobíle ohrozit zejména psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Nadto, zákon o vysílání chrání i dětské a mladistvé diváky, kteří shlédnou pouze část pořadu. Nejvyšší správní soud proto souhlasil s městským soudem i žalovanou, že materiální stránka správního deliktu byla naplněna.

Důkaz znaleckým posudkem

33. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že žalovaná pochybila, pokud nevyhověla návrhu stěžovatelky na provedení důkazu dalším znaleckým posudkem.

34. Soud předně připomíná, že žalovaná je obecně oprávněna sama zkoumat, zda pořad mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, aniž by k této otázce musela ustanovit znalce. Hodnocení, zda může určitý pořad ohrozit mj. mravní vývoj dětí, souvisí s hodnocením pojmu mravnosti. Výklad tohoto pojmu spadá do oblasti právního posouzení, nemůže být proto předmětem zkoumání znalce – naopak je to správní orgán a posléze soud, který předmětnému pojmu přiřazuje konkrétní význam a obsah (blíže viz např. rozsudek ze dne 26. 2. 2007, čj. 8 As 62/2005 – 66).

35. Tímto závěrem není vyloučeno, aby příslušný odborník byl povolán k posouzení možného vlivu na vývoj dítěte, je-li obsah pořadu sofistikovaný a vyhodnocení možného vlivu na vývoj dítěte může vyžadovat vysoké odborné znalosti např. z oblasti vývojové psychologie (viz rozsudek ze dne 14. 5. 2008, čj. 6 As 21/2007 – 109). O takovou výjimečnou situaci se však v posuzované věci nejednalo. S ohledem na charakter závadných scén i celkové vyznění pořadu byla žalovaná oprávněna učinit si úsudek o porušení zákonné povinnosti sama bez znaleckého zkoumání.

36. Pokud žalovaná přesto opatřila odborné posouzení znalcem PhDr. A. Suchým, učinila tak nad rámec svých zákonných povinností. Stěžovateli nelze přisvědčit, že by žalovaná ustanovila znalce, protože by pocitovala nedostatek pravomoci k posouzení

odborné otázky. Z napadeného rozhodnutí žalované vyplývá, že znalecké posouzení si vyžádala v reakci na předložení znaleckého posudku MUDr. R. Uzel stěžovatelkou.

37. Byť zmíněné posudky došly k opačným závěrům, žalovaná nebyla povinna odstranit jejich rozpornost prostřednictvím dalšího znaleckého posudku. Odlišná relevance jednotlivých posudků pro posouzení předmětu řízení byla dána odlišnou kvalifikací znalců. Nejvyšší správní soud souhlasil s žalovanou, že MUDr. R. Uzel neměl pro posouzení možného ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých odpovídající kvalifikaci, protože je soudním znalcem v oboru „*Zdravotnictví/porodnictví/gynekologie a Zdravotnictví/sexuologie/andrologie-biopsie varlete*“. Oproti tomu PhDr. A. Suchý je znalcem v oboru „*Zdravotnictví/psychiatrie/klinická psychologie*“. Žalovaná proto nepochybila, pokud dala přednost závěrům PhDr. A. Suchého, přičemž tento krok řádně odůvodnila právě poukazem na odlišnou kvalifikaci znalců (viz str. 9 napadeného rozhodnutí; stěžovatelka se mýlila, pokud v kasační stížnosti tvrdila, že žalovaná neuvedla, že MUDr. Uzel neměl odpovídající kvalifikaci).

38. Z napadeného správního rozhodnutí je nadto zřejmé, že posudek PhDr. A. Suchého měl pro rozhodnutí věci samé spíše podpůrný a doplňující význam. Odůvodnění žalované je postaveno především na jejím vlastním hodnocení a stanoviscích.

39. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil žalované a městskému soudu, že za popsané situace by vypracování dalšího znaleckého posudku bylo nadbytečné a nepřispělo by ke zjištění stavu věci.

40. Pro úplnost soud doplňuje, že poznámka žalované o možných obstrukcích ze strany stěžovatelky nebyla zcela namístě. Stěžovatelka vznesla návrh na vypracování znaleckého posudku na začátku března roku 2012, tj. zhruba 7 měsíců před skončením prekluzivní lhůty k uložení pokuty (jednorroční subjektivní prekluzivní lhůta pro uložení pokuty podle § 61 odst. 1 zákona o vysílání začala běžet dne 7. 10. 2011), a ze spisu nevyplývá, že by se stěžovatelka účelově snažila prodlužovat řízení. Tato skutečnost však nic nemění na závěru, že žalovaná nepochybila, pokud nepřipustila provedení důkazu dalším znaleckým posudkem pro nadbytečnost.

Doručení oznámení o ukončení dokazování

41. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky, podle níž jí žalovaná upřela právo na seznámení se s důkazy a právo na vyjádření.

42. Stěžovatelce lze přisvědčit pouze potud, že žalovaná pochybila, pokud nedoručila oznámení o ukončení dokazování zástupci stěžovatelky, ale přímo stěžovatelce. Má-li účastník řízení ve správním řízení zástupce, písemnosti se doručují pouze tomuto zástupci. Výjimkou je situace, kdy má zastoupená v řízení něco osobně vykonat (§ 34 odst. 2 správního řádu). Toto pochybení ostatně žalovaná uznala (viz výše odst. 13).

43. Procesní vada ovšem může vést ke zrušení správního rozhodnutí pouze v případě, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Podle

ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se nejedná o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. např. rozsudky ze dne 14. 10. 2005, čj. 6 Ads 57/2004 – 59, ze dne 8. 3. 2007, čj. 8 Afs 102/2005 – 65, nebo ze dne 19. 12. 2014, čj. 8 Afs 78/2012 – 45).

44. Z obsahu správního spisu vyplává, že stěžovatelce byla opakovaně dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž dosud shromážděné podklady v listinné podobě jí byly vždy zaslány, naposledy přípisem ze dne 3. 2. 2012, k němuž byl přiložen znalecký posudek PhDr. A. Suchého a rozhodnutí čj. hol/4803/09 (kterým žalovaná dokládala upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání). Stěžovatelka možnosti vyjádření k důkazům opakovaně využila (podání ze dne 6. 12. 2011 a ze dne 7. 3. 2012). Žalovaná vyrozuměla stěžovatelku také o termínu provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem pořadu. Poté, kdy žalovaná zaslala stěžovatelce přípis ze dne 3. 2. 2012 o doplnění důkazů, již žádné další důkazy do spisu zařazeny nebyly. Přestože se tedy žalovaná dopustila procesního pochybení a nedoručila oznámení o ukončení dokazování zástupci stěžovatelky, stěžovatelce nebyla upřena možnost seznámit se se všemi důkazy, na nichž žalovaná založila své rozhodnutí. Stěžovatelka ostatně nespecifikovala, jaký vliv podle ní mělo mít toto pochybení vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí v její věci. Nejvyšší správní soud pak neshledal, že by popsaná procesní vada ovlivnila zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Stanovení výše pokuty

45. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelce, že napadené správní rozhodnutí bylo nezákonné, protože žalovaná nezohlednila faktickou sledovanost předmětného pořadu nebo programu NOVA, ale pouze celoplošnost vysílání stěžovatelky.

46. Postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu je jedním z kritérií pro ukládání pokuty podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání. Stěžovatelce lze částečně přisvědčit v tom, že o tomto postavení vypovídá nejen velikost provozovatele z hlediska pokrytí obyvatelstva, ale i sledovanost jeho vysílání (srov. rozsudky ze dne 22. 8. 2007, čj. 1 As 10/2007 – 123, nebo ze dne 16. 8. 2012, čj. 8 As 111/2011 – 89).

47. Zohlednění míry sledovanosti posuzovaného pořadu (příp. programu) může přispět k pečlivějšímu zhodnocení kritéria postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu a dosahu závadného vysílání. Pokud tak ovšem žalovaná nepostupovala, nelze bez dalšího uzavřít, že se dopustila nezákonnosti při stanovení výše uložené pokuty. V případě chybějící úvahy o některém z dílčích kritérií nebo jeho neúplném vyhodnocení je nezbytné zkoumat, zda jde o natolik významný nedostatek odůvodnění, že by mohl způsobit nepřezkoumatelnost správní úvahy jako celku (srov. např. rozsudek ze dne 10. 7. 2008, čj. 4 As 38/2007 – 122).

48. Takové pochybení žalované Nejvyšší správní soud neshledal a stěžovatelka ani neupřesnila, v čem spatřovala nedostatky v hodnocení ostatních kritérií, na základě nichž byla pokuta uložena. Stěžovatelka namítla pouze obecně, že považuje úvahu žalované o stanovení výše pokuty za nedostatečnou, aniž by upřesnila, co v této úvaze

postrádá (s výjimkou výše zmíněného hodnocení sledovanosti), nebo s čím konkrétně polemizuje.

49. Ve shodě s městským soudem proto Nejvyšší správní soud uzavřel, že odůvodnění výše pokuty bylo ve svém celku srozumitelné a logické a jednoznačně vysvětlilo, jaké důvody vedly žalovanou k uložení pokuty v konkrétní výši. Žalovaná zohlednila jednotlivá zákonná kritéria a upřesnila, že za rozhodující pro konkrétní výši sankce považovala závažnost věci (pořad působí drasticky a násilně, zejména u mladších dětí může vyvolat nežádoucí psychické jevy a je schopen snížit práh citlivosti při vnímání násilí; stěžovatelka si byla vědoma nevhodnosti pořadu pro dětské diváky, neboť jej opatřila vlastním neoficiálním labellingem – před vysíláním jednotlivých dílů seriálu *Expozitura* uvedla varování před kontroverzním obsahem s doporučením, aby pořad nesledovaly děti bez dohledu rodičů) a míru zavinění (vědomé a úmyslné porušení zákona).

50. Stěžovatelka závěry žalované účinně nezpochybnila a proti hodnocení kritérií závažnosti a míry zavinění nevznesla v kasační stížnosti konkrétní námitky. V této souvislosti soud podotýká, že stěžovatelce byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí (3 % horní hranice sazby), přičemž o spáchání deliktu nemá soud pochyb.

Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu

51. Stěžovatelka nedůvodně vytkla městskému soudu nevypořádání námitky, že žalovaná nehodnotila zasažení divácké veřejnosti konkrétním pořadem (sledovanost), ale pouze postavení stěžovatelky na mediálním trhu. O nedůvodnosti této námitky svědčí již samotná argumentace stěžovatelky v kasační stížnosti, která s názorem městského soudu na tuto otázku polemizovala (viz výše odst. 9 a odst. 45 a násl.). Názor městského soudu jí byl tedy nepochybně znám. Tvzení, že se městský soud k této námitce nevyjádřil, bylo proto zjevně nedůvodné.

52. Rozsudek městského soudu nebyl nepřezkoumatelný ani z toho důvodu, že by městský soud neobjasnil, proč se odchýlil od judikatury Nejvyššího správního soudu citované stěžovatelkou v první a třetí žalobní námitce.

53. V první žalobní námitce stěžovatelka vytkla rozpor výroku s § 68 odst. 2 správního řádu. Je pravdou, že městský soud rozhodl v rozporu s tehdejší judikaturou Nejvyššího správního soudu. Sám Nejvyšší správní soud se ovšem rozhodl od této judikatury odklonit (viz usnesení rozšířeného senátu čj. 8 As 141/2012 – 57). Rozhodnutí městského soudu je v souladu se závěry, které přijal rozšířený senát (viz výše odst. 25 a 26).

54. Třetí žalobní námitka se týkala § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Usnesení rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 – 101, č. 2632/2012 Sb. NSS, které stěžovatelka zmínila v žalobě, bylo následně vyloženo jednotlivými senáty Nejvyššího správního soudu odlišně, přičemž stěžovatelka se v žalobě dovolávala jedné z těchto linií judikatury. Jakkoliv se městský soud nevyjádřil k rozpornosti judikatury a přiklonil se jen k jednomu z možných výkladů, jeho závěr ke splnění podmínek § 59 odst. 1 zákona o vysílání byl v souladu s následným rozhodnutím rozšířeného senátu v usnesení čj. 8 As 85/2012 – 88 (viz výše odst. 21 a násl.), které se odchýlilo od judikatury, již se stěžovatelka dovolávala

v žalobě. Nadto, městský soud vydal napadený rozsudek dne 15. 11. 2012, tedy ještě před opětovným předložením sporné otázky rozšířenému senátu usnesením ze dne 8. 2. 2013, čj. 8 As 85/2012 – 47, přičemž sám neměl možnost řízení před rozšířeným senátem vyvolat. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod, ke zrušení napadeného rozsudku.

55. Z obdobných důvodů, které Nejvyšší správní soud vyjádřil výše v odst. 53, není důvodná ani námitka, že městský soud zaujal odlišný názor k námitce vady výroku než jiný jeho senát v rozsudku ze dne 15. 10. 2012, čj. 3 A 77/2012 – 54, aniž by tento postup odůvodnil. Obecně je nejednota vyslovených právních názorů mezi jednotlivými senáty soudu nežádoucí potud, pokud se senát, který se chce odchýlit od dříve vysloveného právního názoru, s takovým právním názorem argumentačně nevypořádá. Důvodem ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí pro neodůvodněný rozpor v judikatuře (jenž je obecně způsobilý zasáhnout právo na spravedlivý proces, srov. rozsudek ze dne 16. 8. 2006, čj. 1 Aps 2/2006 – 68) pak ovšem může být jen takový případ, kdy k této skutečnosti přistupuje i věcná nesprávnost rozhodnutí (srov. např. rozsudek čj. 6 As 21/2007 – 109). Jak již bylo výše zmíněno, závěr městského soudu vztahující se k náležitostem výroku napadeného rozhodnutí je v souladu s posléze vydaným usnesením rozšířeného senátu čj. 8 As 141/2012 – 57, rozsudek městského soudu proto není věcně nesprávný.

Závěr a náklady řízení

56. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

57. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. srpna 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu